

Prygl i de allerfleste Tilfælde mere skader end gavner, mere forhærder end forbedrer, ja vel sagtens i intet Tilfælde forbedrer. I den moderne Maade at røgte og skøtte et Fængsel paa raader man over andre Midler til at opretholde Disciplinen end dette. Det er, som sagt, ikke en enkeltstaaende Udvikling i et enkelt Land, men denne Udvikling har bredt sig til alle civiliserede, ja, jeg kan tilføje halvciviliserede, Lande i Europa. Selv i Lande som Rusland, Serbien, Kroatien og lignende Lande har man enten opgivet Pryglestraffen eller indskrænket den fra Tid til anden. Om en Udvidelse er der ingen Steder Tale. I England har der, som bekendt, holdt sig en svag Rest deraf, men den anvendes i saa ringe Omfang, at det praktisk er betydningsløst, og det er alle bekendt, at Pryglestraffens Genindførelse i England har en bestemt positiv Oprindelse og kun skulde anvendes i enkelte begrænsede og sjældne Tilfælde. Nej, Forholdet er, at hvis vi gennemfører Forslagets § 2, ville vi gaa imod hele den nyere Tids Udvikling paa dette vigtige Omraade, mod den Sum af Erfaringer, som i alle Lande er opsamlet, og saa ville vi paa et — jeg gentager det — saare vigtigt Omraade synke ned til den laveste Plads blandt Europas Nationer.

Hvorfor har Udviklingens Gang da været den samme overalt, saa overordentlig ensartet, saa godt som uden Brud derpaa? Det skyldes naturligvis først den almindelige Humanitetsfølelse. Den store, engelske Historieskriver Macaulay har, for kort og koncist at betegne, hvor mægtigt Humanitetsfølelsen paa dette Omraade er skredet frem siden den Tid, han i denne Sammenhæng behandlede, nemlig Karl II.s, sagt: Selv dannede og oplyste Folk saa med mindre Medlidenhed og Væmmelse paa, at en Forbryder blev pisket og bunden bag paa Karren, ført gennem Londons Gader, end Nutidens almindelige jævne Mand ser paa den Vognmandskusk, der hudfletter sin Hests Ryg, og det er sandt. I vor Tid er man bleven ømskindet over for Pryglene, man vil ikke anvende dem mere end højst nødvendigt over for Dyrene, og man vil slet ikke anvende dem over for Menneskene, selv ikke over for grove Forbrydere. Hvor findes Pryglestraffens stærkeste Modstandere, hvor har jeg f. Eks. hørt de varmeste og mest indignerede Protester mod Pryglestraffen? Hos Folk, der have overværet dens Udførelse. Der findes ikke saa faa af dem. De Retsembeds mænd, som paa Embeds-

vegne undertiden skulle overvære noget saadant, navnlig over for Børn og unge Mennesker, ere gennemgaaende bestemt Modstandere deraf, og der er jo ogsaa dem, der have set den udført i Militæretaten fra den Tid, da Pryglestraffen endnu ikke var afskaffet der. Jeg har mange Gange gjort den Erfaring, at den Mand, der en Gang har set Pryglestraffen anvendt, bliver en uforsonlig Modstander af den for hele Resten af sin Levetid.

Saa er der den anden Betragtning, som har spillet en saa væsentlig Rolle i hele Udviklingen paa dette Omraade. Det er ikke alene Humanitetsfølelsen, der har gjort det, det er dette, at Pryglestraffen og pinlige Straffe i det hele taget hjælpe slet ikke. Intet Sted har Voldtægtsforbrydelser været saa mange og saa grove som der, hvor Straffen var mest brutal. Brutalitetsforbryderne og Brutalitetsforbrydelserne ere vistnok over en Bank hele Verden over aftagne samtidig med at man har lempet Straffene og vel at mærke samtidig med, at Samfundet har set og forstaaet, at det, der skulde til for at indskrænke Brutaliteten, var det, at øve større, opdragende Indflydelse paa det, man kalder de lavere Samfundslag, det var det, at forebygge Forbrydelsen. Her til Lands har man gjort akkurat den samme Erfaring. De kyndigste Mænd paa dette Omraade sige da ogsaa dette: Det hjælper intet, det afskrækker maaske lige til en Begyndelse, men de, som man er begyndt at prygle, vende hyppigere og hyppigere tilbage til Pryglebænken. Den Erfaring er særlig gjort her ved korporlig Strafs Anvendelse paa Børn og unge Mennesker. Læs, hvad de Mænd, der have haft med disse Sager at gøre, sige, læs, hvad Politispektor Goll, som har assisteret ved Pryglestrafs Anvendelse paa 2,000 Børn og unge Mennesker, siger derom! Han siger, at paa intet Omraade er Tilbagefald til Forbrydelse stærkere end over for de Forbrydere, der ere blevne straffede med Prygl. Han siger ogsaa dette, at disse Mennesker, som ere udgaaede fra raa og simple Forhold, og som ofte leve i raa og simple Omgivelser, gerne ere saa vant til at faa deres Skind garvet, ere saa vant til Knubs og Stød, at de første Gang maaske nok grue for for Straffen og have en vis Fornemmelse af — som jeg en Gang hørte en Dreng sige — at Politiklø maa dog vist være Klø af en bedre Kvalitet — som Klø betragtet — end andre Klø; men efterhaanden vænne sig til dem, saa at det bliver